

Какво е тъй? Съмъ? Истина? Кошмаръ?
Кривъ безпокойна въ живите лъгува . . .
По тротура се отсреща чужа
размерний зомъ на нощния стражаръ.

ВЪ МЕХАНАТА

(А) а.з.з

Бяхъ при министра азъ пакъ отарана.
Знаешъ, я, безъ служба откъмо съмъ, станъ
толкова несин: вече поабра
осина. . . Дето шо имахъ пара
скъпана, всичко се вече прекра —
шо се гласува отсега на вара.

„Вашата проба, прочетохъ в сноши,
чакайте толкова — почакайте още:
имахъ предъ видъ!“ конърнора ми той
и задрелост на масата рой
така навалени книжа и буцаги . . .
Чисто избричано. Ели го краги!

— Но, господине министре, отворихъ
азъ уста. „Знаешъ, знаешъ! Отговорихъ
зачека вече на всички имати . . .
Що да ми сторя? За време късметъ —
нама ваканция . . . Шоми се отвори . . .
Де бяхте по-преди? Кой бяхте вие?“

— Станчо Мамичковъ отъ Делю до Варна!
„Имамъ предъ видъ“ — виехъ, я таа с зарна,
а пакъ ми името даже не зная —
никога си тъй, де! Каквото колай
пазаше, съ честъ се за него залагахъ. —
Кажъ не! И честно дългътъ изпълнявахъ.

Два години равномъ на село вметувахъ,
несещъ, та дна, та дванайсетъ кропуважъ,
после бяхъ пристанъ въ Русчукъ и Бургасъ . . .
Днесъ, господине министре, азъ мяхъ